

AdventInfo

A Hetednapi Adventista Egyház Magyar Uniójának információs lapja

2020. szeptember 26.

Tekintsünk felfelé, vezessünk Menny felé!

Mikroszkopikus óriások

A második hullám

Képzeljük magunk elé Józsuét! Most kapta meg a kinevezését, nincs sok vezetői tapasztalata. Amihez ért, azzal nem megy semmire. Az első hullámban a pusztában kellett szemtől szembe harcolni. De ilyen falakkal, igazi óriásokkal még soha nem állt szemben. Lehetetlen küldetés, amire nincs precedens, stratégia, eszköz, felkészültség, erőnlét.

Amikor egy közösség szorult helyzetbe kerül, és a nehézség elől nincs kitérési lehetőség, több hártó mechanizmus is megkísérthet. Ilyen lehet a:

- ⊙ **Tagadás:** Nincs itt semmilyen fal, csak optikai csalódás. A média felfújta.
- ⊙ **Könnyelműség:** Engem nem érdekel, nincs itt mitől félni, besétálok a kapun és kész. Az Úr megvéd, ez a dolga.
- ⊙ **Félelem:** Ki se dugom az orrom a sátorból, mert azonnal lenyilaznak. Inkább online nézem a csatát és írok megjegyzést, ha nem jól harcolnak.
- ⊙ **Összeesküvés elmélet:** Direkt hozott erre Józsué, mert ki akarja irtani a népet. Ki van ez jól találva. Kell egy B terv, ne legyünk birkák, akik szótlanul mennek a vesztükbe. Nem bízhatunk benne! Csináljunk magunknak külön hadsereget!
- ⊙ **Büszkeség:** Tekintélyes, erős harcosként némán sétálgatni, és egyszer majd nagyot kiáltani – megalázó, zavaró, szokatlan, nevetséges. Ha nem lehet rendesen, csatatéri üzemmódban küzdeni, akkor rám ne számítsatok. Ha mégis megyek, kardot viszek és hadonászni fogok, akkor is, ha mindenki parancsszóra némán sétál.

Sokáig nem tudtam elképzelni, hogy akár Józsué is találkozhatott hasonló jelenségekkel. Sok részletet nem tudunk, csak annyit, hogy nem ok nélkül kapta parancsban az ígéretet: „*Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne ret-*

tegy, mert veled van Istened, az Úr mindenütt, amerre csak jársz.” (Józs 1:9)

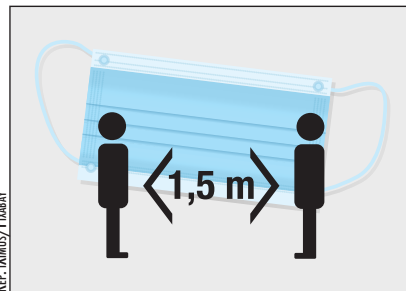
Ettől kezdve Józsué Istenre koncentrált, arra, amit tennie és mondania kell. Nem hadakozott a fenti frakciókkal. A hatodik fejezetben érik meg a győztes látás gyümölcse:

- ⊙ A nép egységben, némám menetel – amire addig még soha nem volt példa.
- ⊙ Fegyelmezettek, de nem félnek. Követik az iránymutatást, és nem könnyelműek.
- ⊙ Értik, hogy a veszély valós, de van ígéretük és oltalmuk. Bízunk Istenben, de nem vakmerők. A hitük nem gátolja meg őket abban, hogy betartsanak minden védelmi szabályt: követési távolság, némaság, gyaloglás, esemény előtti győzelmi kiáltás.

Mi is honfoglalásban vagyunk. Boszszantó, hogy küldetésünket akadályozzák a falak vagy mikroszkopikus óriások. Van önbizalmunk, de el kell ismernünk, hogy tehetetlenek vagyunk. Ilyen akadályokkal eddig még nem kellett megküzdésünk gyülekezeti, egyháziaként. A frusztrált állapotunkban ugyanúgy megkísért a tagadás (nincs vírus, nincs járvány – csak kitálaták), a könnyelműség (engem nem érdekel, nem félek, nem védekezem), félelem (ki sem mozdulok többet), összeesküvés elméletek (a példákhoz nem lenne elég a hírvírság terjedelme), büszkeség (kézfertőtlenítő, maszk, távolság – azt már nem, nem teszem nevetségessé magam).

Azért imádkozom, hogy éljük át együtt:

- ⊙ A falak leomlanak és lesz türelmünk kívánni.
- ⊙ Védekezünk és bízunk Istenben.
- ⊙ Együtt menetelünk, közben vigyázunk egymásra.
- ⊙ Alázattal haladunk és nem érezzük méltóságon alulinak a „harcmodort”.

- ⊙ Készek vagyunk egymásért sokkal nagyobb áldozatokra is, mint maszkkal védeni a másikat, távolságot tartani és tiszteletben tartani a közösségi, valamint az Igéből is jól ismert közegészségügyi szabályokat. Eddig is erről ismertek bennünket, most is példát fogunk mutatni.

Benne vagyunk a második felvonásban, ami sokkal nehezebb lesz, mert nem kollektív karanténban várja az országot. Mi sem tervezzük jelenleg a bezárást, csak ott (két hétre) ahol a fertőzés megjelenik. A küldetésről, a közösségről, egymásról nem mondunk le. Nem a falakra koncentrálnak, hanem a parancsra: „*Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr mindenütt, amerre csak jársz*” (Józs 1:9).

A nagy küzdelemnek az is része, hogy az ellenség lenyilaz közülünk több erős és munkabíró harcost, azonban a közösség akkor sem omolhat össze. Velük találkozni fogunk, de nekünk itt és most még van feladatunk. A dolgok végső kimenetele pedig nem kérdéses.

Dr. Ósz-Farkas Ernő
DET elnök, ESZO vezető
(2020. 09. 04.)

ESZO Infó – Járványaktualitások

Ezen a hétvégén bezár a negyedik gyülekezetünk is, a helyi bizottság döntése alapján. A járványhelyzet egyre inkább érinti a testvéri közösségeinket is. A legutóbbi helyen tíz fő betegedett meg, egy közülük intenzív osztályon fekszik. Van, ahol a beteg nem adventista családtagja vádolni kezdte az adventistákat, mert nem tartják be az óvintézkedéseket.

Mindezek hátterén nagy szeretettel és féltő aggodalommal kérlelünk, hogy tartsátok be azt a néhány óvintézkedést, amelyekről minden bizonnyal a helyi gyülekezet bizottsága is megerősítő döntést hozott:

- zárt térben mindenki maszkot hord;
- az ajtóban mindenki kézfertőtlenítőt kap a kezére;
- minimum 1,5 m távolságtartás;
- a terem kapacitásának 50%-át lehet használni; ha a jelenlét ettől nagyobb, két sávban kell megtartani az alkalmat;
- maximum 1 órás alkalom;
- két alkalom/sáv között legalább 1 óra szünet teljen el (amikor a terem üres és szellőztetés folyik);

➤ az éneklés fokozottan kockázatos tevékenység. Kétszer olyan távolra lökődnek ki a vírusokat is hordozó aeroszolrészecskék, mint beszéd esetén. Maszk nélkül kórusok se énekeljenek, de még jobb, ha hangszeres dicsőítést vagy az imádat más formáit részesítjük előnyben egy ideig.

Több helyen tapasztaljuk, hogy az istentisztelet után megszűnik a fegyelem, maszk nélkül, zárt térben folynak tovább beszélgetések, ülések, étkezések. A vírus nincs tekintettel a kapcsolatainkra. A legjobb barátunknak is átadhatjuk a vírust tünetmentesen, a legjobb szándékunk ellenére is. Senki sem tudhatja magáról (tünetmentes állapotban), hogy fertőzött-e vagy sem.

A vírus nemcsak istentisztelet alatt terjed, hanem közös étkezéseken, házi csoportokban, imaórákon is. Legyünk tekintettel felebarátunkra. Minden biztonságot erősítő lépésünkkel őt védjük, mert tiszteljük és szeretjük.

Ha a fent felsorolt egyszerű lépéseket mindenki betartja, bátran megtarthatjuk az istentiszteleti alkalmat. Ha valaki

nem tud arról, hogy fertőzött (mert tünetmentes) és jelen van, a fentiek betartásával nem fog senkit megfertőzni. Természetesen, ha bármilyen tünete van (köhögés, láz, nátha, általános levertség érzése, lázas állapotra emlékeztető fejfájás), maradjon otthon.

Az egységben, együttműködésben áldás van. Ez az idő elmúlik, a vírust le fogjuk győzni, de ne kelljen ezért nagyobb árat fizetnünk, mint védeni a testvéreinket.

Egyre többen kerülnek nehéz helyzetbe körülöttünk. Ilyenkor Isten gyermekei számára az ima, az együttérzés kifejezése, a segítségnyújtás kerül a fókuszba. Ha túl leszünk mindenen, lesz időnk megvitatni a maszkkal és egyebekkel kapcsolatos nézeteinket. Most erre nincs idő!

Arra viszont van, hogy megmutassuk milyen Jézus! „...és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is. Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt...” (Fil 2:4–8).

Dr. Ósz-Farkas Ernő
ESZO vezető
(2020. szept. 18.)

Hitünk sáfárai vagyunk

Ezzel kapcsolatban az a kérdés, hogy a hit ajándék Istentől vagy nekem is van benne részem?

Érdemes belegondolni Ef 2:8 gondolatába: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez”.

Tehát az Ige azt mondja, a hit ajándék. Akkor az. Viszont próbáljuk megérteni az ajándék természetét. Amikor kapok egy ajándékot, akkor tulajdonképpen mi is történik? Isten ad nekem egy ajándékot, akár a hitet, mint az efézusi gondolatban, tehát olyan kiváltságot kaptam, amely el sem vehető tőlem? Nem is vagyok érte felelős? Vagy az a kérdés, mit tesz az azzal az ajándékkal, amit kaptam? Elfogadom, élek vele, megváltoztatom, semmibe veszem, megtagadom?

Vegyük a fának a példáját, akár annak a fának, aminek az árnyékában megformálta Isten Fia Ádámot, és felsegítette a földről, miután életet lehelt az agyagtestbe. Kinek köszönhető a fa, és így annak árnyéka? Világos, hogy a Teremtőnek. Ha százalékban akarnám kifejezni – mert ez a mi gondolkodásunkban lényeges –, akkor egyértelmű, hogy 100%-ot kell mondanunk. Vagyis az ajándék, példánkban a fa, teljes egészében Istennek köszönhető.

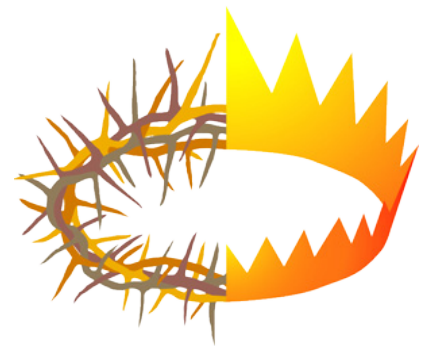
Hol található Ádám része az ajándékot illetően? Bizonyára nem Isten 100%-ából kell kiporciózni valamennyit, mondjuk 1%-ot, hanem ettől függetlenül keresendő. Bizonyára abban a pluszban keresendő Ádám része, ami csak az ember esetében van meg. Ádám erkölcsi felelőségében, ami abból a tényből következik, hogy Ádám Isten képére és hasonlatosságára lett megteremtve.

Egy madár is használja ugyanazt a fát, de annak semmi felelősége nincsen a fával kapcsolatban, csak rászáll, fészket rak rajta, beleszípeget a fa gyümölcsébe. De egy madárnak nincs felelősége a fával kapcsolatban, mert nem Isten képére és hasonlatosságára lett megteremtve.

Térjünk vissza a hit ajándéka kérdés-körhöz.

Gondoljunk át Mártha, Lázár testvére hitét a feltámadásban. Mártha megkapta a hit ajándékát Jézus Istenségét, hatalmát illetően? Mi van avval a szaduceus párti rabbival, aki szintén ott figyelt a Lázár sírja előtti tömegben. Neki is megadatott a hit ajándéka, vagy sem? Hitt a feltámadásban?

Mondhatjuk, hogy Mártha boldog lehet, mert tőle el sem vehető a hit ajándéka, de a szaduceus rabbi sajnos nem kapta meg ezt az ajándékot?

Világosan kiérződik Mártha esetében, hogy küzdött a hit ajándékával. Vajon eljön Jézus, hogy meggyógyítsa Lázárt? Hiszen szereti és Ő megteheti, hogy eljön, van még ideje ideérni, hány beteggel megtette már ugyanezt, hát akkor vele ne tenné? „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem” (Jn 11:21). Mártha ugyanazt kérdezi, mint Mária (32. v.). Bizonyára az elmúlt napokban állandóan erről beszéltek, kérdeztek.

Ha már meg halt is, és te itt vagy már, „De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten” (v. 22). Amikor Jézus visszakérdez (26. v.), azt válaszolja – küzdve a feltámadásba vetett hitével –, hogy én benned hiszek Uram inkább, nem az eseményben, azt nem tudom elképzelni (27. v.). Hát már meghalt! Emberileg, már nem lehet semmit se tenni.

Amikor Jézus elrendeli a kő elhengerítését, Mártha a szája elé emeli a kezét és felkiált, „Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos” (39. v.), és a kétségbeesés könnye csordul ki a szeméből, most már mit lehet tennünk? Már elmúlt!

Látható, hogy Mártha küzd a hitével! Hol igen rendíthetetlenül hisz, hol pedig elillan a szívéből, hiszen az események elene szólnak, és a fantáziája is korlátozott!

A hit valóban ajándék, de az az én felelősségem, mit teszek az Istentől kapott ajándékkal. Hiszen én erkölcsi lény vagyok. És most jön a nagy DE! Hogyan élek az erkölcsi felelősségemmel? Le is tagadhatom, meg is kérdőjelezhetem, másként magyarázhatom, a vállamat is megérinthetem, és még sorolhatnám a le-

hetőségeimet. Isten megtisztelt minket a szabadságunkkal!

A zadduceus rabbi döntése volt, hogy hisz Istenben, de nem hisz abban, hogy a Teremtő Isten újjá is tud teremteni. Ezért nem hisz a feltámadásban, állítson Jézus bármit. Szabadságában van, nem?

Mártha esete is mutatja, hogy mennyire küzdött a hitével, de eltökélten meg akarta ragadni a hitét a mindent helyre állítani képes Messiásban; a feltámadás Istenébe vette hitét. Az volt a személyes döntése, hogy meg akarja tartani az ajándékba kapott hitét Jézus személyében. Ez volt az erkölcsi válasza a hit ajándékára. Ez nem 100%+1%, hanem az Isten ajándékának az elfogadása, és nem megtagadása, félreértése, kinevetése stb. Nem

engedte Mártha, hogy az események, amelyek Jézus szeretete és gondviselése ellen beszéltek, azok megingassák hitében! Mártha akart hinni Jézus szeretetében! Abba a hitébe kapaszkodott, hogy amit kér Jézustól, azt Ő megvalósítja most azonnal, vagy hamarosan, vagy ha máskor nem, de a feltámadáskor biztosan!

Zarka Péter
sáfársági osztályvezető

Többé nem adunk el könyvet!

Furcsa álmodt láttam a minap. Ágyamban szorongás fogott el, féltem, hogy meglát az Isten. Éreztem jelenlétét, a mindent és a mindenholt, a végtelen erőt, amelyet ember magyarázni nem képes. Majd váratlan nyugalom szállt rám, halk hangot hallottam a meghatározhatatlanból, közelről, mégis távol. Megszólt az Isten.

– Mi van a két borító között? – kérdezte magabiztosan, és volt valami megnyugtató a hangjában.

– Papír – feleltem –, sok papír. És betűk. Hát mi lenne, hiszen könyveket adunk ki, és könyveket adunk el.

Ahogy a szavak elhagyták ajkaimat, ismét nyugtalanság kerített hatalmába. Isten nem mondott semmit, de éreztem, hogy rossz volt a válasz. Szavak nélkül beszélgettünk. Gondolatok cikáztak végig bennem, és értetlenül álltam a történések előtt. Kerestem a kivezető utat a gondolat csapdájából. És még mindig attól féltem, hogy meglát az Isten, hiszen ki élhetné túl az Ő egyetlen pillantását. Így is belém látott, látta gyötörődésemet és a tévutat, amin járok. Minden porcikámban éreztem méltatlanságomat, de azt is, hogy küzdenem kell, hogy meglegyem a helyes utat.

– Hát mégis, mi van a két fedlap között? – kérdezte újra, lassan, komótosan, de biztatással a hangjában.

Felelni sem mertem, csak kaptam agyam fogaskerekei, mint egy precízen összerakott óra, és tanácstalan voltam. A szavaim elakadtak, találgatni nem mertem. Közel harminc év a könyvek között, és nem tudom a választ erre az egyszerű kérdésre?

Aztán belém nyilallt valami. Az Örökkévaló Isten Igéjének egy sora tolokodott elém, amely azt mondta:

„A hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.” Egy hang olvasta fel nekem, amely – nem tudom jobban jellemezni, minthogy – mély volt és széles, színes és illatos, meleg és nyugtató, és egyszerre a világ minden nyelvén zengte az Isten igazságát, amely az Ige, és amely a világot is teremtette. Mégis értettem.

És egyszeriben megformálódott az Isten kérdésére a válasz: mert a két fedél között az Örökkévaló Isten Igéje van. Ha pedig nem így lenne, akkor rossz úton járunk.

Ekkor értettem meg, átérzve az Örökkévaló Isten minden jóságát, hogy többé nem adhatunk el könyvet. Mert innen evangéliumot készítünk elő, az

Isten örömhírét hirdetjük, és az Ő Krisztusát, a világ Messiasát kínáljuk minden embernek, nem pedig tárgyakat. A világ Teremtőjének áldását osztjuk, és az örök élet hírnökei leszünk, és nem kufárok. Más nem tehetünk.

És ekkor az Öregkorú rám nézett, bólintott, egy keskeny mosoly jelent meg az arcán, és halkán ennyit mondott:

– Jól van, jó és hű szolgálom, ha ezek után hű leszel a kevesen, sokra bízlak azután! Csak soha ne feledd: addig van jól, míg a két fedlap között nincs más, csak az örök élet útja!

És ekkor megfogadtam, hogy többé soha nem adunk el könyvet.

Dr. Gyetvai Gellért
kiadóigazgató

Látogass el az új honlapunkra!

Advent Kiadó – www.adventkiado.hu

Könyvtárat neveztek el egy adventistáról

Július 25-től Pilisszántó könyvtára immár Kormos Sándor nevét viseli. Az ünnepélyes keretek között megrendezett névadó esemény egyszerre volt fájdalmas és örömteli, hiszen Sándor idén márciusban távozott közülünk. Neve ugyanakkor örökre összefonódott a magyarországi szlovák nemzetiség kultúrájával.

Sándor kimagasló és példaértékű tevékenységet végzett ebben a gyökereit semmibe vevő, romboló világban. Tagja volt a Magyarországi Szlovákok Demokratikus Szövetségének, a *L'udové noviny* hazai szlovák hetilap szerkesztőségének, valamint tanított a budapesti és a békéscsabai szlovák iskolában. Emellett hosszú évekig dolgozott az Etnikum Tankönyvkiadóban. Költőként és műfordítóként rengeteg verset szerzett. Műveit olvasva elmondható róla, hogy kiválóan forgatta a tollat magyarul és szlovákul egyaránt. Összesen hat önálló kötetet adott ki. Sándor a szavak világán kívül a zenében is otthonosan mozgott. A „F santofském, Pilíši” (A szántói Pilisben) c. népdalgyűjtemény 360 szlovák népdalt dolgoz fel, melyekből a névadó rendezvényen elhangzott néhány, a helyi hagyományörző kórus előadásában. Vezette a békéscsabai szlovák iskola mandolinzenekarát, a bu-

dapesti iskolában gitárszakkört tartott, továbbá Pilisszántón és Piliscsében tanított gyerekeket gitározni. Az utolsó tanítványa is fellépett a rendezvényen. Nemhiába írta róla költőtársa, Králik Aladár: „Kormos Sándor kétségtelenül a legsokoldalúbb, nyugtalan szívvel és átható értelemmel megáldott magyarországi szlovák költő.”

Sándor kulturális tevékenysége mellett a Hetednap Adventista Egyház Zuglói Gyülekezetének aktív tagja volt. A település polgármestere és egyben az esemény házigazdája, Csicsmanczai Tamásné (*lásd a bal oldali fotón*) a Zuglói Gyülekezetet is meghívta. A gyülekezet lelkesíti köszöntővel, verssel és Sándor egyik zenei szerzeményének bemutatásával járult hozzá az ünnepséghez. Sándor minden újszülöttnak írt „babazenét”, melyet a gyerekbemutatón hallgatott meg a gyülekezet. Mély bibliaismeretével és sajátos humorával különleges légkört teremtett a szombatiskolákon. Hamisítatlan kovászos uborkáját a közös ebédek elmaradhatatlan köreteként tartotta számon a gyülekezet.

Sándor minden adventista számára követendő példa, hiszen talentumaival egy kis közösséget gazdagított, önzetlenül. Egy helyi nemzetiségi kultúra virágzik még évekig neki köszönhetően. A pilisszántói közösség hálája jeléül egy könyvtár őrzi tovább mindazt, amit Sándor képviselt egész életében.

Ősz-Farkas Abel, történelem-könyvtár tanári szakos hallgató

Áldások hullanak Sátoraljaújhelyen

Augusztus 1-jén ismét csodálatos áldásokban volt része mindazoknak, akik Sátoraljaújhelyen töltötték szombatjukat gyülekezetünkben. A délelőtti órákban két gyermek és családjaik részére kértünk áldást gyermekbemutató keretében, délután pedig hárman kereszteltek meg ünnepélyes istentiszteletünk alkalmával.

E nap különlegességét jelentette, hogy a járványhelyzet ellenére sikerült a távolságtartást és a közös étkezést is az egészségügyi megelőzés keretein belül korlátozni úgy, hogy ez nem vetett árnyékot a nap ünnepé-

lyességére. A gyermekbemutató alkalmával a gyülekezet felé fordulva, a gyerekektől, szülőktől távolságot tartva kért áldást dr. Kormos Erik, aki e napon mindkét alkalommal az Igét is hirdette. A keresztség szolgálatát Majoros Zoltán presbiter végezte, aki a keresztelendők tanításában is részt vett.

Az egész nap áldásaihoz jelentős mértékben hozzájárult a Ker-Songs és a Gönci Gyülekezet jelenlétükkel és szolgálataikkal, az egyik keresztelendőnk pedig, Gázsó Kárin a zenekar énekes. Külön meglepetés volt, hogy a Református Egyház részéről Tóth István és felsége, Tóth Viktória lelkes házaspár is jelen voltak, majd köszöntötték az újonnan megkereszteltek egy-egy igével. Mivel a Ker-Songs rendszeresen szolgál náluk Abaújhelyen, ők is örömmel járultak hozzá a nap áldásaihoz, majd elismerően méltatták mindkét szertartás biblikusságát és ünnepélyességét.

Várhelyi Zoltán, a gyülekezet lelkes szervezte, vezette és irányította az egész napot, hogy semmiben ne szenvedjünk hiányt! Köszönet a szervezésért, a gyülekezeteknek a szolgálatokért, és mindazoknak,

akik jelenlétükkel is támogatták e jeles eseményt. Külön hála és köszönet a technikai lehetőségért, hogy most már minden alkalommal azok is csatlakozhatnak hozzánk online, akik a járvány kitérőre óta követnek minket idehaza és külföldön!

Istennek legyen hála és dicsőség az Ő kegyelméért!

K. E.

Hírek az Óbudai Gyülekezet életéből

Presbiterszentelés és bababemutató

A több hónapos bezártságot az Óbudai Gyülekezet életében egy igencsak eseménydús időszak követte. 2020. július 11-én együtt örülhettünk a Horváth házaspárral, Robival és Zsuzsival, akik elhozták gyermeküket, a kis Bálintot, hogy bemutassák az Úrnak. Ez az alkalom kettős ünnep volt, ugyanis a fiatal apuka, Horváth Róbert testvér maga is részese lehetett egy új szakasz kezdetének az Úr szolgálatában. A felszentelő imában Isten áldását kértük presbiteri szolgálatára.

Lelkészbúcsúztatás

A különleges események sorozata folytatódott a követő szombaton is, amikor Bodnár János testvér több évtizeden át tartó lelkes munkáját zárta le, melyből közel 7 éven keresztül az Óbudai Gyülekezetet építette, lelki és fizikai értelemben egyaránt. János testvér – amint sokak előtt ismert – mindig szíven viselte a közösség lelki, ugyanakkor fizikai épületének is az állapotát.

Nem volt ez másként a Beszterce utcai gyülekezetben sem. Ő, akit joggal nevezhetünk „építő prédikátornak”, 2013-ban, amikor elkezdte szolgálatát Óbudán,

mint építkezésben jártas szakember, azonnal meglátta a gyülekezeti ház gyenge pontjait, és már abban az évben papírra került a terv, amit kivitelezés követett. 2014-ben sikerült is átadni egy teljesen megújult, és megszépült épületet.

A megszépült imaház természetesen csak akkor éri el rendeltetésének valódi célját, ha a lelki ház, vagyis a közösség is megújul. A gyülekezet komoly imába kezdett, hogy a 35-40 fős, többnyire szépkorú tagság átlagéletkora „fiatalodjon”. Az Úr hamarosan meg is válaszolta ezeket a kéréseket, ugyanis 2015 nyarának végén közel 35 – korábban a KERAK-hoz tartozó – testvér fejezte ki, hogy a Hetednap Adventista Egyház Óbudai Gyülekezetének tagja kíván lenni.

A gyülekezet nevében ezúton is szeretnénk kifejezni köszönetünket Bodnár

János és Bodnár Jánosné Zsóka testvéreknek, valamint lányuknak, Emesének és fiúknak, Benjáminnak a közösség fizikai és lelki építésében végzett áldozatkész szolgálatukat.

Lelkészbeiktatás

Augusztus 29-én került sor a körzet új lelkipásztorának, Szilvási-Csizmadia Andreának a beiktatására, aki öt év szülői szabadság után tér vissza a szolgálatba. A beiktatást dr. Ósz-Farkas Ernő egyházterületi elnök testvér végezte. Andrea 2009-ben a Budapest-Rákócscsabai körzetben kezdett lelkesgyakornokként, majd 2011-től három éven át volt a Székesfehérvári körzet lelkipásztora. Presbiteri felszentelésére, valamint meghatalmazott lelkesi megbízására 2013-ban került sor.

Andrea a bemutatkozó szolgálatában 2Kor 4:5–10 igeszakasz alapján arról beszélt, hogy Isten belénk, cserépedényekbe hatalmas kincset rejtett, az evangéliumot, melyet őriznünk és továbbadnunk kell a körülöttünk élőknek. A kincs a lényeg, nem mi. Ezért hát közös szolgálatunkkal emeljük magasra Krisztust, Isten megváltó szeretetét, és forduljunk ezzel a szeretettel egymás felé.

Isten áldását kívánjuk szolgálatára és családjára. Férje, Ádám, valamint lányaik, Blanka és Abigél szintén gyülekezetünket fogják erősíteni. Dr. Szilvási András testvér, az ATF tanszékvezetője, a lelkesváltás után is folytatja 2019-ben megkezdett támogató lelkipásztori szolgálatát körzetünkben.

Egyed Róbert

Lelkészbeiktatás Ráckeven

Ünnepélyes istentisztelet keretében köszöntöttük a Ráckevei Gyülekezet új lelkesét, Bihari Csabát szeptember 12-én,

dr. Ósz-Farkas Ernő területi elnök igei gondolatainak kíséretében. Az igehirdetésen Ósz-Farkas testvér hangsúlyozta, hogy az evangélium kincs és nem szegény, és a gazdagsággal, amelyet ad, nem az ember rendelkezik, hanem sáfárkodik. Isten azt mondja, hogy őrizzük ezt a kincset, és ne szegyélljük az evangéliumot!

Bihari Csaba köszöntő szavaiban ugyanezt a gondolatot folytatta Pál szavaival 1Korinthus 1. fejezetéből:

az igazi gazdagság Isten kegyelmét Krisztusban elfogadni.

A beiktató imádság után Ócsai Sándor, a gyülekezet presbitere ünnepélyesen átadta a gyülekezet kulcsát, majd a kórus az Ézs 6:8-ra írt, „Küldj el engem!” c. énekkel köszöntötte az új lelkeszt – természetesen maszokban.

Csirkés Sára Borbála

A Kánaán expedíció

Részletek a 2020-as Hédervári Kincskesző Szünidei Bibliatábor naplójából.

Ahogy Mózeset és a népet a fáraó, bennünket a COVID-19 próbált visszatartani a szabadság újtától, a kivonulás történetét feldolgozó bibliai táborunk megvalósításától. Ám miután megkaptuk az ÁNTSZ engedélyét, július 13-án a helyi általános iskola épületében 27 gyermekkel és 5 segítővel láttunk neki Mózes második könyvének.

Egyiptomi fogság, Mózes elhívása, a tíz csapás, húsvét ünnepének eredete, jelképei, átkelés a Vörös-tengeren, a pusztai vándorlás néhány fő momentuma, a Tízparancsolat, a kémek kiküldése – volt mit tanulni. No és ha már szabályok, az egyik délután a Rendőrség Mosonmagyaróvári Kapitanysága tartott látványos bemutatót és KRESZ-oktatást. Volt kis gumibotózás is és csattant a bilincs.

Emellett a rendszeres reggeli torna, a sor- és akadályversenyek, és a lovaglás segítettek fizikálisan is felkészülni a nagy utazásra, amihez a napi háromszori ellátmányt a helyi KONT Étterem biztosította.

Pénteken aztán elindultunk Kánaán felé, igaz nem gyalog és nem a tengeren át, hanem a győri ETO csapatát is szállító hi-

permodern busszal, és a sofőr még azt is elárulta, hogy melyik játékos hol szokott ülni.

Hogy milyen volt a pusztá? A Gánti Bauxitföldtani Park, mint valami marsbeli táj. Vörös kövek mindenütt. S míg E.T. és társai anno növényeket gyűjtöttek, mi rengeteg közzel töltöttük meg a hátizsákjainkat, aminek a szülők otthon biztos rendkívül örültek.

Végül, számunkra a tej-
jel és mézzel folyó ország
előizét az orondpusztai sajt-
manufaktúra adta, ahol a tej-
termékek kóstolásán túl le-
hetőség volt simogatni lovat,
pónit, kecskét, kacsát, pávát,
vadmalacot, majd határtalan
szabadsággal ugráltunk a
szalmabálákon.

Elértük-e Kánaánt? Nem.
De úton vagyunk. Vágyunk,
hogy valóra váljon az, amit
szombaton a legkisebbek
rajzaikkal és szavaikkal mondtak el a szü-
lők előtt: A mennyország egy olyan hely,
ahol a vattacukorfelhők és a csokifolyók
mellett ott áll majd Jézus, apa, anya és én!

TSZ

Szünidei bibliatábor Nyírpazonyban

Idén is hangos gyermekzsivaj tölthette be a nyírpazonyi könyvtár épületét és kertjét egy héten át. Július 20–24-ig 40 gyerek örülhetett a nyári bibliatábornak, ami most a SZUPERMÁGNES címet kapta.

Nemcsak a tábor, de annak előkészületei is Isten hatalmas gondoskodásáról és csodáiról szóltak. Az év elején már eltervezett tábor kérdéssé vált a koronavírus megjelenésekor és a hónapokig elhúzódó karantén idején. Aztán amikor a járvány kicsit visszavonult, akkor próbáltuk újra átgondolni a szervezést, de további akadályokkal találkoztunk: a felkészüléshez szükséges idő rövidebbé, a táboroztató csapat felállása, finanszírozási kérdések, helyszín, étkeztetés.

Hála Istenünknek ezek a kérdések nem tudtak eltántorítani bennünket a szervezéstől, inkább imára hívtak, majd rövid időn belül meg is oldódtak a problémák, és Urunk előteremtett minden feltételt, amire szükségünk volt.

A tábor délelőtti óráiban különböző evangéliumi történeteket ismerhettek meg a gyerekek. Ezek a történetek arról szóltak, hogy Jézus a szeretet erejével hogyan vonzotta magához a halászoikat, a vámszedőket, a betegeket és a gyermekeket. A délutáni órák kézműves foglalkozásokkal és sok-sok játékkal teltek. Ennek a programnak a fénypontja a csütörtök délutáni lovaglás volt. Ekkor a gyerekek többsége felülhetett egy kedves, szelíd lóra, akit erre az időre hoztak a táborba.

Az idő kiváló volt, baleset nem történt egész héten át. A szolgáló csapat nagyon jól összedolgozott, és ha el is fáradt a hét végére, kárpótolta a sok csillogó tekintet és vidám gyermekarc,

amit szemlélhetett. Hálásak vagyunk Istennek, hogy együtt szolgálhattunk és hisszük, hogy az elvetett magot gondozni fogja a gyermekek szívében.

Ez a harmadik táborunk volt itt Nyírpazonyban és a korábbi évek 50 ismeretlen gyermekéhez ez a tábor hozott újabb 20 gyermeket. Nemcsak lehetőséget, hanem felelősséget is szeretnénk látni abban, hogy a településen immár 70 gyermek szüleivel kerülhettünk kapcsolatba. Nagyon szeretnénk jól élni ezzel a lehetőséggel. Hiszük, hogy Urunk ebben is vezet majd minket.

Bálint György

ADRA Minitábor Tatabányán

Az idei év nyári táborait erősen meghatározta a világvárvány. Az ADRA Alapítvány már több mint egy évtizede szervez hátrányos helyzetű gyermekek számára olyan élménytáborokat, ahol a színes programokon túl értékközvetítés és kapcsolatépítés is szerepel az elérendő célok között. Az idén viszont nem került megszervezésre a tábor, melynek pénzügyi és szervezési okai voltak, amik a pandémia közvetlen következményeiként érték bennünket. Azonban mégsem maradhatott így a dolog. Nem nyugodhattunk bele abba, hogy gyermekvédelmi programunk meghatározó eleme csak úgy elmaradjon. Ezért szervezőcsapatunk minitáborok szervezésére állt át: azokon a helyszíneken, ahonnan gyermekek érkeztek táborunkba a

korábbi években, most egynapos programokat szervezünk, melyekbe belesűrítjük a tábor élményeinek nagy részét.

Így jutottunk el augusztus 12-én Tatabányára, ahol 19 gyermeknek tartottuk meg a Minitábort. Vittünk rengeteg közösségi játékot, volt lelki megerősítő üzenet, tornáztattuk az agyat különféle feladatokkal, volt dinnyezés és megünnepeleltünk mindenkit, akinek aznap nem volt születésnapja. No és az elmaradhatatlan ajándékozás is megvolt.

Terveink szerint további 3-4 helyszínrre szeretnénk eljutni a programmal november-

rig, így pótolva a pótolhatatlant, és remélve: jövőre nem lesz akadálya a szokásos élménytábor megszervezésének.

*Sitkei Zoltán
ügyvezető igazgató, ADRA Alapítvány*

ADRA Minitábor Ózdon

Ózdra látogattunk 2020. augusztus 26-án, ahol már hosszú évek óta jó együttműködése van az Alapítványnak a helyi Család- és Gyermekegészségügyi Központtal. Az éves ADRA táborainkba a központ munkatársai delegálják a gyerekeket, és mivel az idén helybe ment a tábor, így 16 gyerek vehetett részt az egynapos programon.

Igyekeztünk most is egy hagyományos tábori napot összehozni, illetve belesűríteni az ott megszokott tevékenységeket, melynek lényeges pontja a kapcsolódás a gyermekekhez. A játékokon, beszélgetéseken és a közös étkezéseken keresztül szeretnénk

jó hatást gyakorolni rájuk, hogy az élmények egy kicsit elkísérjék majd őket a hétköznapi életükben.

Jó volt találkozni a korábbi táborainkban részt vett gyerekekkel, mint ahogyan az új arcokkal is, akik már nagyon szerettek volna eljönni az idén a Balatonhoz. Sajnos a világvárvány miatt most csak a helyi parkban lévő tóig jutottunk, azonban minden más olyan volt, mint a táborban.

Reméljük, hogy jövőre már nem lesz akadálya, hogy a gyerekeket a Balaton

partján lássuk vendégül, addig pedig igyekszünk év közben is megőrizni a kapcsolatot velük.

*Sitkei Zoltán
ügyvezető igazgató, ADRA Alapítvány*

Ker-Songs nyári koncertek

Az idén nyáron a vírusválság miatt kevesebb rendezvényt tartottak az egyházak és a települések is. Ennek ellenére misztérió együttesünk két sajtósági meghívást is kapott.

Hernádszentandrás július 25-én tartottak falunapot. A polgármester meglé-

gelve a szokásos falunapi szabad színpados programokat, az idén három keresztény előadót, illetve zenekart hívott meg. Így az esti, majdnem négyórás programot először zenekarunk, a Ker-Songs, majd Pintér Béla keresztény előadóművész, végül pedig a Magyar Continental Sing-

ers töltötte ki. Ismét megadatott, hogy átvezetésként Pintér Béla a Ker-Songs-szal együtt is énekelhetett a saját repertoárjából. Sajnos az esőre hajló időjárás a szabadtéri

színpadról bekényszerített bennünket a református templomba. E hely azonban zsúfolásig megtelt, még így is, hogy a járványhelyzet miatt nagyobb óvatosságra intenek bennünket.

Másik koncertünk augusztus 22-én volt Korlátón. Itt szabadtéri körülmények között tudtuk az Urat dicsérni. Korlát kis település Gönc és Encs között, ennek ellenére szívesen vették szolgálatunkat.

Istennek legyen hála és nevének dicsőség, hogy a korlátozások ellenére e nyáron is megadatott ez a két lehetőség a többi, kisebb mellett. Sajnos az idén az Abaújvári Lelkesítő online alkalom volt. Az ilyen módon közvetített dicsőítő alkalmat azonban az internet segítségével közel 500-an így is megtekintették, a koncert anyaga pedig a YouTube-on visszatekinthető és megtekinthető.

Dr. Kormos Erik

Festőkör Székesfehérváron

Évek óta dédelgetett álom valósult meg idén márciusban. Biztató volt hallanunk a „Bajai festőkör” sikeres működését, és mi itt, Székesfehérváron is elkezdjük szervezni a festőkört. A Bibliai Szabadegyetemre járt egy kedves hölgy, Szemenyei Éva, aki több festőiskolát végzett, Art-díjas művész, és elvállalta, hogy vezeti, tanítja a jelentkezőket. Évikével közben a Bibliát is „tanuljuk”. Imádkoztunk, gondolkodtunk, pályáztunk, meghirdettük. Végül annyi jelentkező gyűlt össze, hogy volt olyan alkalom, amit háromszor kellett megismételni,

mert egyszerre nem fértünk volna a terembe, nem szólva arról, amikor a járvány miatt nagyobb távolságra kellett ülniük a festőtanulóknak.

A programot több helyen is meghirdettük: a szabadegyetemen, a testvér-gyülekezetünk által vezetett egészségügyi missziós programokon, az osztálytársak, a barátaink, ismerőseink között. Jelentkezett fiatal, idős, férfi, nő. Nagyon örültünk mindenkinek, és főleg annak, hogy az első gondolat után, amely mindenki fejében így fogalmazódott meg: „én ezt biztosan nem tudom megcsinálni”, a végén mindenki örömmel vitte haza a kész művet.

Egykori lelkészünk, Kőkönyes Zsuzsika személyében kedves támogatóra találtunk, aki rövid bibliai gondolattal, imával kezdi meg az alkalmakat, de Hites Gábor, mostani lelkipásztorunk is szívesen vállalja a kis lelkes csapat köszöntését.

A márciusi két alkalom után júniusban és júliusban tudtuk folytatni a művészet tanulását. Széntechnikával kezdtünk, és szeptember végén, ha lehet, már olajfestékekkel szeretnénk dolgozni.

Az elmúlt hét alkalmon több mint negyven személy tapasztalta meg az alko-

Mester és tanítványai az elkészült szénrajzokkal

tás örömét. Szinte mindannyian laikusok vagyunk, de egy jó tanító sokat segíthet a kezdeti nehézségekben. Idővel szeretnénk kiállításon is megmutatni az elkészült képeket. Talán ajándékozhatunk is az elkészült rajzokból, festményekből. Az örömünk az, hogy új embereket tudunk megszólítani; sok kedves személy, aki más rendezvényünkre nem jönne el, itt örömmel vesz részt az egyes festőköri kurzusokon. Nem látjuk pontosan, kinek, hogyan segítünk ezzel a programmal, milyen tapasztalatokat, örömeiket tartogat nekünk Istenünk, de hálát adunk mindenért.

Kovács Györgyné Fazekas Piroska

Templomok éjszakája Kecskeméten

A Kecskeméti Gyülekezet egyik missziós profilja az Ambrus Anett által szervezett zenés áhítatok. Szeptember 12-én este 8-ra, a Templomok éjszakájára terveztük az évadnyitó koncertet, de komoly aggodalommal töltött el bennünket az emelkedő koronavírus-megbetegedések száma. Lehet, hogy le kellene fűjni az egészet? Vagy kockáztassunk? Végül is úgy döntöttünk, hogy a gyülekezet udvarán rendezzük meg az alkalmat.

N e h e z e n hozhattunk volna ennél jobb döntést. Így nemcsak a fertőzés veszélyét minimalizáltuk, de programunk olyanok számára is hozzáférhetővé vált, akik csak véletlenül kanyarodtak arra. A gyülekezet előterét misztikusan beragyogó mécsesek és a kerítésre erősített, fényesen lobogó fáklyák keveredve Mozart muzsikájával és Ellen White elveszett juhról szóló példázatával olyan hangulatot varázsoltak, mely felejthetetlen él-

ményt nyújtott a hallgatóságnak – akár bent ült az udvaron, akár megállt a kerítésen kívül, akár online követte az eseményt. Mintha csak Jézus mondása teljesedett volna be konkrét és átvitt értelemben egyaránt: a lámpást nem a véka alá, hanem a lámpatartóba tettük (Mt 5:15). Üzenetünk messziről látható és hallható volt, Isten mindenki életébe fényt és harmóniát akar vinni.

Köszönjük a gyülekezetünk, és annak holdudvarában lévő zenészeinek, és köszönjük Istennek!

Árvai Tamás

VIRÁGZÓ NŐK ISTEN KERTJÉBEN

„Egymás terhét hordozzátok...”

Kiss Jánosné Jolika

Cikksorozatunk célja, hogy minél több idős lelkészfeleség élettörténetét megismerjük, életpaszatalaiból erőt merítsünk. Jolika örömmel osztja meg kérésünkre történeteit.

– Milyen családból származol, adventisták voltak a szüleid?

– Hála a jó Istennek, hogy adventista szülői nevelésben volt részem. Példájukat látva, nem volt nehéz döntés a hitelveink elfogadása, a keresztségre való felkészülés, ami 16 éves koromban történt.

Itt megemlítek egy gyermekkori történetet. Én kis elsős voltam, Vera, a testvérem harmadikos volt, amikor apukánk azt mondta: „Minden egyes zsoltár megtanulásáért kaptok egy-egy pengőt.” (Akkor ez volt a fizetőeszköz.) Mikor már néhány zsoltárt könyv nélkül tudtunk, pengőinket az asztalra raktuk. Ezek a pengők az asztalon véletlenül összekeveredtek, de a fejünkben is valami hasonló történt. Vera nekem ugrott, és a karomba csípett, meg a bőrömön is csavart egyet-kettőt. Nagyon fáj! Én meg az éles körmömmel az ő karján húztam egy csíkot. Egyik-másik csikból kiserkent a vér. Ő ordítva rohant anyukához, hogy mit tettem vele. Erre előkerült a kis vékony vessző, és néhány sujtás érte a lábamat. Vera nem kapott ki, mert a csípés csak másnap volt kék-zöld. De azért velem sírt, hogy ne bántson anyukám, én meg kiabáltam, hogy: „Szeretlek, nagyon szeretlek anyukám!” A sebek már rég begyógyultak, már nem fájnak, de a Pengő még mindig visszacseng (lásd Péld 22:6)!

– Hol és hogyan ismerkedtél meg a férjeddal?

– 20 éves koromban ismerkedtem meg „Kiss bácsival”, lelkész, grafikus és festőművésszel. Kérdezte, hogy ülnék-e modellt? Igent mondtam. Ekkor súgta a fülembé, hogy szeret, és adott egy pusztit a homlokomra. Így kezdődött a mélyebb kapcsolat. 10 évig leveleztünk. Munkahely miatt Budapestre kerültem dolgozni. Ócsai József lelkész sógoroméknál laktam Rákossabán. Kiss János az uniónál dolgozott titkárként. Gyakran találkoztunk, esténként a munkahelyemre jött és hazakísért. Sokat vívódott szegény, mert az Úr Jézust és az Ő művét nagyon szerette, és engem is. Sokszor elbúcsúztunk egymástól, hogy nem találkozunk..., nem akart senkit sem megbotráncoltatni. De továbbra is gondolkodtunk.

Egyszer elmentünk a keresztes temetőbe. Ott leültünk egy gyönyörű „Édesanyám” nevű szobor sírkövére. Az ölembe hajtotta a fejét, és felesírt egy zsebkendőt. Ezt az értékes vásznat elkértem, és ma is relikviaként őrzöm. Végül döntött, és az Egyháztanács áldását adta ránk. 1963. január 26-án volt az esküvőnk az Óbudai Gyülekezetben. 1973. január 26-án, házasságunk 10. évfordulóján született a legdrágább ajándékunk Éva, akit az Úrnak neveltünk.

– Milyen tapasztalataid voltak mint lelkészfeleség?

– János egy fiatal házaspárt készített keresztségre akinek mi ketten voltunk a lelkigondozói. Gyakran látogattuk őket közösen is és külön-külön is. Később megélhetési gondjaik voltak és elvállaltam a látogatásukat. Emlékszem, nagyon fáj a fejem és nem lehetett halogatni a látogatást, ezért megkérdeztem Jánost, hogy ilyen esetben mit lehet mondani. Imádkoztunk és ilyen szavakkal bátorított: „Majd megadja az Úr, hogy mit kell mondani.” Ez a család már a szakítás szélén volt. Az Úr valóban megadta, hogy mit kell mondanom, a család pedig egyben maradt, és a gondjaik is megoldódtak. Sokszor voltam az Úr eszköze.

Volt olyan időszak, amikor külföldről semmilyen iratot nem volt szabad az országba behozni, így szombatiskolai tanulmányt sem. Ezért az Unióbizottság Jánost kérte meg, hogy készítsen tanulmányt. Ő fogalmazta meg, én gépeltem le.

Amikor a lányunk még kicsi volt, nem mentem a férjemmel azokba a gyülekezetekbe, ahol ő szolgált. De amikor már karon ülő volt, más gyülekezetbe is mentünk, ahol szeretettel fogadtak minket. Budai Anna, a „B” gyülekezet tagja egy verset is írt nekem „Szeretett Kiss testvérnőnk” címmel.

– Milyen nehézségeitek voltak?

– Voltak kihívások, de ezekre sem én, sem János nem reagáltunk. Olyannak vettünk mindenkit, amilyen.

– Milyen emlékezetes öröme volt?

– A legnagyobb örömünk az volt, amikor Jézusról bizonyosságot tehattünk. A lehetőség adva volt, mert olyan társaságban foglódunk, ahol ezt megtehetjük.

A szomszédomban például hosszú ideig ápoltam és ettem egy súlyos beteget, szeretetből. Mikor már senkit sem ismert meg, megkérdeztem: „Megismersz, Jutka?” Ő erre így felelt: „Nem tudom ki vagy, de az, aki szeret.” Gondolkodóba ejtett ez a mondat. Hogy van az, amikor az emlékezetből minden kiesik, de a szeretet megmarad?! A család a temetési beszéddel engem kért meg, megadva az alap gondolatot, hogy a szeretetről mondjak sokat.

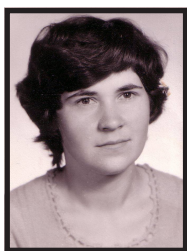
A másokért való élést, a szeretetet a férjemtől tanultam meg, mert ezt tartotta a legfontosabbnak.

– Mit tanácsolsz a mai lelkészfeleségeknek?

– Minden lelkészfeleségnek, testvérnőnek ez lenne a tanácsom: a gyakorlatban valósítsuk meg 1Korinthus 13. szerinti szeretetet, mely soha nem múlik el.

Bodnár Zsóka
Női Szolgálatok Osztálya

Az **Adventista félóra**
következő műsorát
november 6-án, pénteken,
13.30-kor sugározza
a Kossuth Rádió.

Búcsúzunk...

Komlódi Lajosné
sz.: Menyhért Jolán
1954–2020

Komlódi Lajosné, Menyhért Jolán néven 1954. április 7-én, Göncön született, Barát Jolán és Menyhért János első gyermekeként. Egyetlen édes testvére, János egy évvel fiatalabb nála. Nevelt gyermekként, az árván maradt unokatestvérük, László is a család tagja lett, így voltak hármán testvérek.

Gyermekkorára Göncön telt, szíjgyártó mester édesapjuk mellett sok gyakorlati ismeretre tett szert. Élénk, vidám, bátor kislány volt. Az idősekhez, elesettekhez, kitanúsítottakhoz már gyerekkorában vonzódott, mindig volt valaki a környezetében, akin segített. Rövid idő alatt megtanult kötni, varni, zongorázni, mely tudását egész életén át gyakorolta.

A család református hitben élte az életét, rendszeresen eljártak a református istentiszteletre. A református lelkésznel időzött, amikor csak tehetette. A hittel kapcsolatos dolgokhoz kisgyerekkorától kezdve vonzódott.

Édesanyja az adventista hittel 1966-ban ismerkedett meg, ezután gyerekeit is vitte magával az adventista gyülekezetbe. Amikor kislányként a szombattal kapcsolatos kérdésért feltette református lelkészének, a lelkész azt felelte, hogy kövesse azt, amit a Bibliából olvas. 14 évesen lett a Hetednap Adventista Egyház tagja.

1969 nyarán a Hetednap Adventista Egyház Balatonlellei Üdülőjében dolgozott. Itt találkozott Oláh Károllyal, aki meghívta őt a Tassi Adventista Öregotthonba gondozónőnek.

15 évesen lépte át a Tassi Adventista Öregotthon kapuját, ahol egészen nyugdíjba vonulásáig dolgozott. A lakók elnevezték Katkának, a régi ismerősök közül sokan ma is ezen a néven ismerték.

A 7. éven át végzett gondozónői munka mellett leérettségizett, majd elkezdte a nővérképző iskolát, amit a szombati gyakorlati napok miatt hagyott abba.

1976. október 28-án Komlódi Lajossal kötött házasságából 3 gyermek született: 1977-ben Tibor, 1978-ban Nóra és 1981-ben Katalin. Élete legboldogabb idejének nevezte mindig azt a 7. évet, amíg a gyerekeivel foglalkozhatott otthon. Állandóan tevékeny, szigorú, de igazságos anya volt, akinek mindig mindenre volt ideje. 3 saját

gyermeke mellé két évre bevállalt nappali felügyeletre egy kislányt és egy kislányt.

1984-től ismét a Tassi Adventista Öregotthonban kezdett dolgozni, ekkor már vezetőként. Az élet soha nem volt egyszerű itt, de Istentől kérte a bölcsességet a munkavégzéshez. Sok tapasztalatot szerzett Istennel a vezetőként eltöltött 33 év alatt.

1996-tól 2000-ig az Adventista Teológiai Főiskolára járt, 2000-ben szerzett hitoktatói diplomát.

2008-tól majdnem 2 és fél évig a Tasstól 200 km-re fekvő Gyulai Adventista Szeretetotthonban is vezetőként szolgált, ami heti egy, vagy két odautazással és sok éjszaka végzett munkával járt együtt.

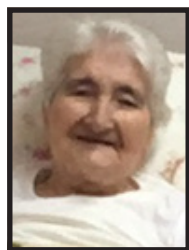
A Tassi Adventista Gyülekezet tagja volt 1969-től. Alkalmanként Igét hirdetett a gyülekezetben és évtizedekig ő volt a gyülekezet harmonistája.

Szolgáló vezetőként ismerték, mindenkinek volt egy kedves szava, az idősek szerették, ragaszkodtak hozzá. 2017. május 31-én vonult nyugdíjba. 3 év alatt utazott, kertészkedett, főzött, kötött, sokat sétált és olvasott. A hólapátolás és a fűnyírás volt a kedvenc kinti elfoglaltsága.

2020. augusztus 13-án halt meg egy két hónapig tartó, nehéz betegség után a Dunaújvárosi Kórházban.

Hiánya sok helyen és sokáig érezhető lesz. Temetése 2020. augusztus 19-én volt a Tassi Református temetőben. A békeességről és a feltámadás reménységéről szóló Igét Ócsai Tamás és Tóth Sándor hirdette.

Zoboki Nóra

Körmendi Lajosné
sz.: Szentes Sarolta
1938–2019

A hozzátartozók iránti együttérzéssel, a feltámadás reménységében vettünk búcsút 2019. december 3-án a kisdörgicsei temetőben Körmendi Lajosné, született Szentes Saroltától.

Sári néni 1938. március 24-én született Dörgicsén. Elemi iskolai alsó tagozatát Dörgicsén, felső tagozatát Balatonfüreden járta ki. Az iskola elvégzése után a szülői házban maradt, segítve szülei munkáját.

Később Budapestre költözött, ahol feleségül ment Kapusi Györgyhöz, akitől 1967-ben született Zsolt nevű fia. Itt ismerte meg az adventista üzenetet is. 1968-ban keresztkedvedt, majd hazaköltözött Dörgicseire. Balatonfüreden több hotelben kezdett dolgozni mint szobalány.

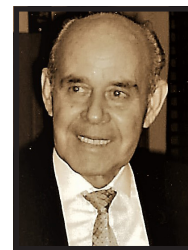
Szülei megromlott egészsége miatt a szülői házban maradt, és gondozta őket. 1974-ben hozzáment Körmendi Lajoshoz, akitől Miklós nevű fia született 1975-ben.

Nyugdíjazásáig a balatonfüredi utasellátóban dolgozott konyhai kisegítőként. Szerény anyagi körülményei ellenére sokat segített a rászorulókon. Felnőttként elvégzett egy talpmaszás tanfolyamot, és sokat foglalkozott a természetgyógyászatral is. Ezzel a tudással is segíteni próbált, akin csak tudott.

Megromlott egészségi állapota miatt 2017-ben beköltözött a Lovasberényi Idősek Szociális Otthonába, ahol egy stroke után, 2019. november 25-én, 81 éves korában megpihent.

A gyászszertartást Kalocsai Tamás és Szabó Attila lelképásztorok végezték. „Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által övele együtt” (1Thessz 4:14).

KáTé

Czene Péter Lajos
1931–2020

A Makói Gyülekezetet nagy veszteség érte, mert Czene Péter testvérünk eltávozott közülünk. 2020. január 30-án Parádsávrán vettünk búcsút tőle.

Az élete csupa munka, szolgálat volt. Fodrászkodott, majd üvegyári munkás lett, ezután saját földjén gazdálkodott, kertészkedett. Különleges növényei voltak, amit szaporított, továbbajándékozott. Sokan élvezhették a terméseket is: a finom füget, málnát, sütőtököt. Kedves hobbjá a házigalamb-tenyésztés volt, amivel díjakat is nyert.

1992. június 20-án szövetséget kötött Istennel, és aktív tagja lett a Makói Gyülekezetnek. Tanított, Igét hirdetett, bölcs tanácsokkal látta el a közösség tagjait. Segítőképző volt mindenkori számára. A gyülekezet presbitere volt 2016 nyaráig.

Az elmúlt három évben, bár fizikai egészsége ingadozott, de hite nem. Mindennap 5 könyvből olvasott fel szakaszokat magának: Biblia, szombatikola, *A Szentlélek elő reátok, Marathana, Prófétai szó*. Minden szombatott volt a gyülekezetben, az ő nagy családjában, Isten népe között. Csak az utóbbi hetekben, hónapokban maradt el. Végül 2020. január 19-én este csöndben, békében megpihent, letette életét Teremtője kezébe.

Ki volt Péter bácsi? Talán unokája, Judit fogalmazta meg a legjobban. Idézzük gondolatait:

„Az első dolog, ami eszembe jut, a szemed: ami mindig csordultig volt szeretettel és jószággal mindenki felé. Szemed csak a jót látta és türelemre intett. A hangod, ahogyan olyan bölcsességeket mondott, amit mindig érdemes volt megfogadni. Minden helyzetre tudtál mondani egy frappáns történetet.

Aztán ott volt az étkezés, amit veled jobban meg tudtam beszélni, mint kortársaimmal. A nagypapával, aki tudta, mit jelent a makrobiotika, aki nem madáreledelnek gondolta a kölest, hanem rendszeresen fogyasztotta, mint én is. A legfinomabb sütőtök a kertedben termett, és Angliáig jutott! Idén szüreteltük a magjából kikelt saját termést. Gondoltad, hogy a dédunokád első étele ez lesz?

Aztán eszembe jut az olvasottságod, naprakésziséged, kiemelkedő intelligenciád. Mindenre büszke vagyok, és remélem, örököltém belőle.

Köszönjük, hogy megvártad dédunokádat, Teót, aki majdnem napra pontosan 87 évvel utánad született. Papa, köszönünk mindent!”

Péter bácsi mindannyiunknak hiányzik. Várjuk Jézust, amikor nem lesz többé elválás.

Kovács László

Bilik Istvánné
sz.: Bogár Terézia
1930–2020

Bogár Terézia, Teri néni – ahogyan sokan neveztük őt – Pilisszántón született 1930. április 17-én. Négy testvére (két fiú és két lány) közül már csak Belgiumban lakó öccse él. Szülei, Bogár János és Strbik Katalin is mindketten adventisták voltak, és idősebb nővére, Bogár Katalin is, aki szintén a Pilisszántói Gyülekezet tagja volt.

1945. szeptember 30-án keresztelkedett meg Budapesten, és 1945. október 6-án vették fel a Pilisszántói Gyülekezet névsorába, ahol azóta is a gyülekezet tagja volt. A keresztségre Veszelyovszky Gyula készítette, és Pechtol János keresztelte meg. 1969-ben ment férjhez, Bilik Istvánhoz. Egy fia született 1970-ben, István.

Pilisszántón járt iskolába, ahol általános iskolát végzett. Az erdészethél dolgozott és cselédként is, nyugdíjazása előtt pedig takarítónőként. Nagyon szeretett énekelni, kórusban is sokat énekelt, ahol tercelt, és erről az oldaláról is sokan ismerték. Szerette a virágokat, a természetet, gombászni is gyakran eljárt a közeli erdőkbe. Sokat kötött-horgolt. Egész életében sok nehéz fizikai munkát végzett.

Aktív ideje alatt, sokat járt hétvégenként kirándulni a körzet lelkészeivel, bibliamunká-

saival és más gyülekezetek tagjaival, ifjúságával is, akik szintén ismerték, kedvelték és eljöttek hozzá látogatóba a gyülekezeti alkalmon kívül is. Még vidékről is sokan ismerték a prédikátorok közül.

A gyülekezetben nem volt tisztviselő, de anyagilag mindig támogatta a közösséget, amikor felújítások voltak, vagy éppen úgy hozta a szükség.

Sokat imádkozott, amikor már nem tudott gyülekezetbe járni, és televíziós adásokon keresztül is nyomon követte az egyház istentiszteleteit és bibliatanulmányait. Könnyen fel lehetett vidítani, ha kicsit szomorúbb volt. Rendkívüli teherbírása és akaraterje volt, ami példa lehet az utókor számára, különösen most, amikor sok nehézséggel találjuk szemben magunkat. Még komoly műtéje után is, amely 85 éves kora után történt, a lábadozás elmúltával képes volt akár egyedül is – segítség nélkül – eljönni a gyülekezetbe, hogy részt vehessen a szombati istentiszteleten.

Betegségeit és szenvedéseit türelemmel viselte haláláig, mely otthonában érte 90. születésnapja előtt egy nappal, 2020. április 16-án.

A feltámadás és a viszontlátás reményében búcsúzunk!

K.I.

Rác Józsefné
1931–2020

Mindannyian tudjuk, hogy nehéz búcsút venni valakitől, akit szeretünk, még nehezebb attól, aki az egész közösségünk számára sokat jelentett. Egy gyülekezet életében sokan fontos szerepet játszhatnak: prédikátorok, presbiterek..., de én most egy igazi édesanyától szeretnék pár sorban búcsúzni, aki nemcsak családjá, hanem mindenki Mamája is volt.

Rác Józsefné, Erzsike néni Bojton született, 1931. március 2-án, református szülők második gyermekeként, vallásos családban. A vallás fontos volt kicsi korától kezdve, hiszen már édesanyját is egy református pap nevelte. Öten voltak testvérek, és második legnagyobbként sokat segített szüleinek.

Édesanyja egy sajnálatos haláleset kapcsán került kapcsolatba az adventistákkal. Egyik fiúgyermek, Gyula – Erzsike testvére – nyolcéves volt, amikor betegségben meghalt. Édesanyja az őt foglalkoztató kérdésre a reménnyel teli választ az Adventista Egyházban találta meg. Így lettek szülei is adventisták, és ezután őt is és testvéreit is vallásuk szerint nevelték Krisztus második adventjének reménységére.

1947-ben ő is az adventi hitet választotta, megkeresztelkedett Berettyóújfaluban a Berettyó folyóban. Kezdetől aktív tagja lett a helyi közösségnek. Még ebben az esztendőben ismerete meg leendő férjé, Rác Józsefét, aki azon a területen végzett könyvevangélista szolgálatot. A fiatalemberben azonnal szimpatikus lett neki az elkötelezettség Isten ügye iránt. 1954. február 22-én kötöttek házasságot, és ő is – férjével együtt – oszlopos tagja lett a fiatal Hajdúhadházi Gyülekezetnek.

Házasságuk elején kemény munkával keresték kenyerüket. Az akkor meginduló építkezésekre vályogtéglákat vetettek, mert nagy volt a kereslet. Első házukat is saját kezük munkájával építették. Házasságuk alatt hat gyermekük született: Ibolya, József, Tibor, Katalin, Béla és végül Csaba. Gyermeküknek igyekeztek megteremteni a jövőt azzal is, hogy iskolákba járatták, szeretetben, adventista hitük szerint nevelték őket. Férje – közúti baleset miatt – a hetvenes évek végén fél évig kórházi ellátásra szorult. Ezalatt az idő alatt Erzsike néni egyedül vitte a háztartást és gondoskodott a gyerekekről. Szinte éjjel-nappal dolgozott.

A gyülekezetben is szívesen szolgált. Nagyon szerette a szombatskolai, gyermek-szombatskolai tanítást, jegyzői feladatokat is ellátott egy ideig. Aktívan részt vett a közösség szociális szolgálatában, a tábea munkával segítettek a rászorulókon. Volt, hogy csigatészta készítése eladásra, hogy legyen megfelelő bevétele a gyülekezetnek. Ezzel is támogatta férje gyülekezetvezetői szolgálatát. Más testvérekkel együtt bérkapálást vállaltak természet cserébe, az is a gyülekezet előmenetelét szolgálta.

Hosszú élete alatt boldoggá tette őt a nagy család. Gyermekei 18 unokával és öt dédunokával ajándékozták meg. Mindig örömmel töltötték el a születésnapok, névnapok, amelyeken együtt volt az egész család. Férjével közösen imában hordozták családjuk minden tagját, de rajtuk kívül még a gyülekezet tagjait is, hogy mindannyian felkészüljünk az Isten országa számára.

Nagyon szeretett énekelni. Ez tette őt vidámá és bizakodóvá. A zene szeretetét, az énekkari szolgálat örömet ő és férje ültették gyermekek szívébe. Közvetlen modora, barátságos lelkülete kedvelté tette őt a közösségünkben. Mindenkihez volt egy jó szava, mindig őszintén érdeklődött mindenki iránt. Számára a testvéri közösség is egy nagy család volt.

Utolsó évében egyre gyengébb lett, volt, hogy kórházba került, de mindig kisebb dolgok miatt. Nem egy nagy betegség hozta el számára a véget, szíve meggyengült és egyszerűen az életereje fogyott el. Otthonában május 13-án reggelre békésen elaludt az Úrban. Temetésére május 22-én került sor a hajdúhadházi temetőben, ahol tiszteletére a családon kívül – még a rendkívüli egészségügyi veszélyhelyzet ellenére is – sokan eljöttek. Isten vigasztaló üzenetét Szilasi Zoltán és Restás László lelkészek szolgálták a gyászoló család és a végtisztességet tevő gyülekezet számára.

Szeretett testvérnőnk emlékét szívünkben őrizzük és hisszük, hogy találkozunk vele a drága Úr Jézus országában.

Restás László

ADRA hírlevél

ADRA jelenlét Libanonban

Pusztító robbanássorozat döntötte romba Bejrút kikötőjének környékét 2020. augusztus 4-én, ami több mint 180 halálos áldozatot követelt és több mint 6000 sebesültet okozott.

A libanoni ADRA augusztus 27-i helyzetjelentése szerint több tucat embertársunknak nyoma veszett és 300 000 embertársunk maradt hajlék nélkül. Az Egészségügyi Minisztérium újabb 532 személy COVID-19 vírusfertőzötten jelentett augusztus 25-én, így 13 687-re emelkedett az esetek száma. Augusztus 21-én kéthetes zárlatot rendeltek el, de a humanitárius dolgozók folytathatták segélyezési tevékenységeiket. A vészhelyzet kezelésére fordított erőfeszítéseket a libanoni kormány koordinálta, katasztrófa-elhárítási szakemberek segítségével.

A robbanás hatásait követően az ADRA 40 önkéntessel dolgozott a törmelék eltakarításán, továbbá ivóvizet, felszerelést és egyéb eszközöket biztosított a helyszínen érkező tűzoltóknak, polgárőrségnek és mentőcsapatoknak.

A magyarországi ADRA is felajánlta segítségét: kutató-mentő csapat részeként szakembereket küldene a helyszínre, hogy segítse az eltűntek felkutatását. Ezt a felajánlást a helyi kormány nem vette igénybe. Ekkor adománygyűjtési kampányt szerveztünk, melynek során augusztus 28-ig összesen 4300 USD-nek megfelelő összeg gyűlt össze a bejrúti munka megsegítésére. Az összeg cél szerinti felhasználására és eljuttatására az átutalást választottuk, mivel így a teljes összeg a helyszínen kerül hasznosításra, a helyi és a nemzetközi ADRA koordinálásával és együttműködésével.

A robbanások sok olyan lakóközösséget érintettek, ahol vendégmunkások és szegénységben élők laktak, akiknek korlátozottak a forrásaik élelem vásárlására és otthonuk újjáépítésére. Többségében olyan családok érintettek, akik jelenleg korlátozottan jutnak vízhez és egészségügyi ellátáshoz. A katasztrófa – 178 iskolaépület megrongálásával – 85 000 diákot is érintett, valamint 6 kórház és 20 rendelőintézet épülete rongálódott meg. 55 egészségügyi intézményből csupán a fele működik teljes kapacitással. A robbanás következtében számos lakóház vált lakhatatlanná vagy életveszélyessé, sok család vízellátása nem megoldott. A li-

banoni ADRA iroda épülete is megrongálódott, de Istennek hála, munkatársaink sértetlenek maradtak. A gazdasági válság súlyosbodott az építőanyagok árainak megemelkedésével is, ami a legszegényebb rétegek számára meghosszabbítja a veszélyes körülmények között való lakhatást.

Az ADRA gyors szükségfelmérést készített a leginkább érintett területeken.

A helyi ADRA kiosztotta a szlovák ADRA által küldött élelmiszersomogókat, majd 170 háztartás részére adományozott készpénzutasványt. Az érintett kedvezményezettek külön-külön 102,56 USD értékben tudnak élelmiszert vásárolni.

A nemzetközi ADRA létfontosságú orvosi ellátmány küldését tervezi. Az ADRA hálózatán belüli pályázati keretből a legérintettebb területen megrongálódott 470 lakóház javítási költségeire (háztartásonként 500 USD értékben) tervez segítséget nyújtani. A segélyezési terveinket megnehezítheti a helyi politikai instabilitás, a súlyos gazdasági válság

és nagymértékű infláció, a helyi valuta értékcsökkenése, valamint a magas árnyú munkanélküliség. Mindazonáltal, az ADRA – további egyeztetésekkel és tervekkel is – a lehető legszélesebb körben segélyezi a robbanás áldozatait.

A segélyezettek nevében is szeretnénk köszönetünket kinyilvánítani mindazoknak, akik adományaikkal és imáikkal támogatták a helyieket a túlélésben és a mindennapok terheinek könnyítésében. A továbbiakban is várjuk az adományokat az ADRA Alapítvány 11707024-20430928 bankszámlára, „libanoni program” megjegyzéssel.

Lőrincz Melinda
irodavezető, ADRA Alapítvány

Jótekonysági futás

A 35. SPAR Budapest Maraton Fesztiválon a tervek szerint 11 futó vesz részt az ADRA színeiben október 11-én, így támogatva és felkeltve a figyelmet az „Élő víz” elnevezésű programunkra. A programot a kárpátaljai ADRA-val együttműködésben valósítjuk meg, melynek során kutakat telepítünk Kárpátalján, olyan településrészekre, ahol nincs közvetlen vízvételi lehetőség az otthonokban, sem azok közelében.

Az „ADRA Charity Run” maratoni csapatának vállalása tehát azt a programunkat népszerűsíti, mely életet ivóvizet biztosít, reményeink szerint sok család számára. A nemes célt képviselő, nagy kihívást jelentő teljesítményt vállaló csapatot a helyszínen való személyes jelenléttel, bátorítással, szurkolással is támogathatjuk!

Amennyiben tetszik e cél, te is támogathatod azt adományaiddal, az alábbi számlaszámon: ADRA Alapítvány, 11707024-20430928, megjegyzés: „Élő víz”.

Lőrincz Melinda
irodavezető, ADRA Alapítvány

